

sydlige Afrika var afhængig af et realistisk samarbejde inden for De forenede Nationer på grundlag af bred og repræsentativ støtte i medlemskredsen. Det var nødvendigt at undgå uenighed mellem stater, som forfulgte samme mål, men undertiden havde forskelligt syn på midlerne til at nå målet.

Det måtte med beklagelse konstateres, at de af sikkerhedsrådet vedtagne økonomiske sanktioner over for Sydrhodesia endnu ikke havde ført til det tilsigtede resultat. Et tungt ansvar hvilede i denne forbindelse på Sydafrika og Portugal. Den danske repræsentant opfordrede de to landes regeringer til at opfylde deres forpligtelser ifølge FN-pagten og efterleve sikkerhedsrådets bindende beslutninger.

Med hensyn til de samtaler der førtes mellem Storbritannien og repræsentanter for regimet i Sydrhodesia, udtalte den danske repræsentant, at den danske regerings stilling til en løsning ved forhandling ville afhænge af forhandlingsresultatets indhold og navnlig af dets mulighed for at danne grundlag for en endelig løsning baseret på selvbestemmelse, flertalsstyre og racelighed.

Den portugisiske regerings politik med hensyn til Angola, Mozambique og Guinea (Bissau) afveg fortsat fundamentalt fra den opfattelse, der deltes af det store flertal af FN's medlemslande. Disse kolonier burde for længst være ført ind på vejen til udøvelse af deres ret til selvbestemmelse. Også her var det vigtigt, at der kunne opnås bred enighed om generalforsamlingens resolutioner; det politiske pres imod Portugal ville derved styrkes.

Vedrørende Namibia fremhævedes betydningen af Den internationale Domstols vejledende udtalelse af 21. juni 1971. I kommuniqueet fra det nordiske udenrigsministermøde i København i september var der givet udtryk for håb om, at domstolens udtalelse under sagens behandling i FN's sikkerhedsråd og generalforsamling måtte blive en tilskyndelse til at genskabe bred enighed om Namibiaspørgsmålets behandling i FN. Domstolens udtalelse var allerede blevet fulgt op af én resolution i sikkerhedsrådet, og der forelå yderligere et resolutionsforslag, som efter dansk opfattelse fortjente udbredt støtte i medlemskabet. Det var det argentinske forslag om at anmode generalsekretæren om — gennem kontakter med vedkom-

mende parter — at skabe de nødvendige forudsætninger for Namibia's befolkning til frit og under streng iagttagelse af principperne om menneskelig ligeberettigelse at udøve deres ret til selvbestemmelse og uafhængighed i henhold til FN's pagt.

Den danske repræsentant påpegede også vigtigheden af på det humanitære og uddannelsesmæssige område at hjælpe de undertrykte folk i det sydlige Afrika. De danske bevillinger til dette formål var i løbet af de sidste 6 år tyvedoblet. I sin tiltrædelseserklæring i folketinget den 19. oktober 1971 havde statsministeren erklæret, at det var regeringens hensigt gennem internationale organisationer og gennem frihedsbevægelser at øge den humanitære og uddannelsesmæssige bistand til undertrykte folk eller folkegrupper.

Den danske repræsentant berørte i sin tale endvidere, hvorledes Danmark havde taget aktivt del i arbejdet i det rådgivende udvalg for FN's undervisnings- og uddannelsesprogram for det sydlige Afrika. Fra dansk side opfordrede man alle lande til at yde finansiel støtte til dette vigtige program.

Finland fandt, at FN's behandling af spørgsmålene i Namibia, områderne under portugisisk administration og Sydrhodesia fortsat havde en vigtig funktion i de internationale bestræbelser på at bekæmpe race-diskrimination og koloniundertrykkelse. Det gav det internationale samfund mulighed for at bekræfte dets totale forkastelse af den undertrykkelse og udplyndring, der fandt sted i det sydlige Afrika. Det gav også en mulighed for at fortsætte eftersøgningen af effektive og praktiske midler, med hvilke FN kunne øve indflydelse på begivenhedernes forløb i området. Situationen i det sydlige Afrika var en alvorlig udfordring ikke blot til afrikanske stater, men til FN's autoritet, og truede således med at underminere selve fundamentet for et fredeligt og retfærdigt internationalt samfund.

De gentagne væbnede sammenstød langs grænserne til områderne under Portugals administration var øjensynligt blot symptomer på en underliggende spænding, som alvorligt forstyrrede den internationale fred og sikkerhed i Afrika. Ingen bedring kunne forventes i denne tilstand, så længe den portugisiske regering fortsat førte en politik i